

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 13. november 2020

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-718/19	<p>Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a. (ophør af opholdsret)</p> <p><u>Emne:</u> Udsendelse af unionsborgere</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1) Skal EU-retten, og nærmere bestemt artikel 20 og 21 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om [...] fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, der på unionsborgere og deres familiemedlemmer anvender bestemmelser, der svarer til de bestemmelser, der for så vidt angår tredjelandstatsborgere udgør gennemførelsen af artikel 7, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 »om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold«, dvs. bestemmelser, der gør det muligt at pålægge unionsborgeren eller et medlem af dennes familie forebyggende foranstaltninger for at undgå enhver risiko for, at den pågældende vil forsvinde inden for den frist til at forlade området, som er blevet fastsat for vedkommende, efter at der er truffet en afgørelse om at bringe opholdsretten til ophør af hensyn til den offentlige orden, eller under forlængelsen af denne frist?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Mundtlig forhandling	16.11.20

	<p>2) Skal EU-retten, og nærmere bestemt artikel 20 og 21 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om [...] fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, der på unionsborgere og deres familiemedlemmer, som ikke har efterkommet en afgørelse, hvorved opholdsretten er blevet bragt til ophør af hensyn til den offentlige orden eller offentlige sikkerhed, anvender en bestemmelse, der er identisk med den bestemmelse, som anvendes på tredjelandstatsborgere, der befinder sig i den samme situation, med hensyn til den maksimale varighed af den periode, hvori der kan ske frihedsberøvelse med henblik på udsendelse, dvs. otte måneder?</p>			
C-719/19	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (udsendelse) <u>Emne:</u> Retsvirkningerne af en udsendelsesafgørelse</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT L 158, som berigtiget i EUT 2004 L 229 og EUT 2007 L 204) fortolkes således, at en i henhold til denne artikel truffet afgørelse om udsendelse af en unionsborger fra værtslandets område er blevet gennemført og ikke længere har retsvirkninger, når unionsborgeren påviseligt er udrejst fra værtstatens område inden for den i afgørelsen fastsatte frist for frivillig udrejse? Spørgsmål 2: Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, har denne unionsborger ved en umiddelbar tilbagevenden til værtslandet den i artikel 6, stk. 1, i direktiv 2004/38/EF omhandlede ret til ophold i indtil tre måneder, eller kan værtslandet træffe en ny afgørelse om udsendelse for at forhindre, at unionsborgeren hver gang kommer ind i værtslandet for en kort periode? Spørgsmål 3: Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende, skal unionsborgeren i dette tilfælde da opholde sig uden for værtslandets område i et bestemt tidsrum, og hvor langt er dette tidsrum?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	<p>Mundtlig forhandling</p>	<p>16.11.20</p>
C-505/19	<p>Bundesrepublik Deutschland <u>Emne:</u> Princippet om forbud mod dobbeltstraf og reglerne om</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet</p>	<p>GA</p>	<p>19.11.20</p>

	<p>databeskyttelse på området for Interpols arbejde.</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>a) Skal Schengenkonventionens artikel 54, sammenholdt med artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), fortolkes således, at allerede indledningen af en straffesag i alle lande omfattet af Schengenaf-talen af 14. juni 1985 mellem regeringerne i Beneluxstaterne, i Forbundsrepublikken Tyskland og i Frankrig omhandlende den skridtvise afvikling af kontrollen ved de fælles grænser (Schengenreglerne, jf. artikel 1, stk. 2, i Rådets afgørelse af 20.5.1999, 1999/435/EF, EUT L 239 af 22.9.2000, s. 13) på grund af den samme lovovertrædelse er udelukket, når en tysk anklagemyndighed indstiller en indledt straffesag, efter at den sigtede har opfyldt bestemte vilkår, herunder navnlig har betalt et bestemt af anklagemyndigheden fastsat pengebeløb?</p> <p>[...]</p> <p>f) Må medlemsstaterne kun behandle oplysninger, som indgår i en til Den Internationale Kriminalpolitiorganisation – Interpol – af tredjelande indgivet efterlysning (»Red Notice«), hvis et tredjeland med efterlysningen formidler en anholdelses- og udleveringsanmodning og samtidig fremsætter en anholdelses-anmodning, der ikke strider mod EU-retten, herunder navnlig forbuddet mod dobbeltstraf?</p>	<p>Til orientering: Udlændinge- og Integrationsministeriet Forsvarsministeriet</p>		
C-445/19	<p>Viasat Broadcasting UK (ulovlighedsrenter, TV2)</p> <p><u>Emne:</u> TV2 og spørgsmålet om ulovlighedsrenter</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Gælder forpligtelsen for en national domstol til at pålægge en støttemodtager at betale ulovlighedsrenter, jf. CELF-dommen, også i en situation som den foreliggende, hvor den ulovlige statsstøtte udgjorde public service-kompensation, der efterfølgende er fundet forenelig med det indre marked efter TEUF artikel 106, stk. 2, og hvor godkendelsen er sket på grundlag af en vurdering af hele public service-virksomhedens samlede økonomi, herunder dens kapitalisering?</p> <p>2) Gælder forpligtelsen for en national domstol til at pålægge en støttemodtager at betale ulovlighedsrenter, jf. CELF-dommen, også beløb, som under omstændigheder som i den foreliggende sag er overført fra støttemodtageren til tilknyttede virksomheder i henhold til en offentligretlig forpligtelse, men som ved en endelig kommissionsafgørelse er kvalificeret som en fordel i TEUF artikel 107, stk. 1's forstand til støttemodtageren?</p> <p>3) Gælder forpligtelsen for en national domstol til at pålægge en støttemodtager at betale ulovlighedsrenter, jf.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kulturministeriet (Repræsenteret ved Kammeradvokaten) Erhvervsministeriet</p> <p>Til orientering: Energistyrelsen</p>	Dom	24.11.20

	<p>CELF-dommen, også statsstøtte, som støttemodtageren under omstændigheder som i den foreliggende sag har modtaget fra en offentligt kontrolleret virksomhed, idet sidstnævntes midler delvist hidrører fra salg af støttemodtagerens ydelser</p>			
C-361/19	<p>De Ruiter vof <u>Emne:</u> Manglende overholdelse af krydsoverensstemmelseskrav</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Er artikel 99, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 af 17. december 2013 om finansiering, forvaltning og overvågning af den fælles landbrugspolitik og artikel 73, stk. 4, litra a), i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 809/2014 af 17. juli 2014 om gennemførelsesbestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 for så vidt angår det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem, foranstaltninger til udvikling af landdistrikterne og krydsoverensstemmelse gyldige, for så vidt som det herved bestemmes, at det er året for konstateringen, der er afgørende ved fastlæggelsen af det år, for hvilket krydsoverensstemmelsesnedsættelsen skal beregnes, i en situation, hvor året for den manglende overholdelse af krydsoverensstemmelsesreglerne ikke er det samme som året for konstateringen heraf?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet (Repræsenteret ved Kammeradvokaten) Landbrugsstyrelsen</p>	GA	25.11.20
C-174/19 P og C-175/19 P	<p>Scandlines Danmark og Scandlines Deutschland mod Kommissionen mv. (appel af sag T-630/15) <u>Emne:</u> Finansieringen af Femern Bælt-forbindelsen (statsstøtte)</p> <p><u>Påstande i sag C-174/19 P:</u> 1. Set aside the Judgment of 13 December 2018 of the General Court in Case T-630/15 to the extent that it dismissed the Appellant's pleas that the measures granted to A/S Femern Landanlæg constitute aid; that the Hinterland Connections costs do not constitute eligible costs for the compatibility of the aid granted to Femern A/S; that the measures granted to Femern A/S do not have an incentive effect; that the counterfactual analysis is unlawful; that the measures granted to Femern A/S do not cause undue distortion of competition; and that the new pleas submitted by the Appellant were inadmissible. 2. Order the Respondent to pay its own costs and the costs of the Appellant.</p> <p><u>Påstande i sag C-175/19 P:</u> 1. Set aside the Judgment of 13 December 2018 of the General Court in Case T-631/15 to the extent that it dismissed the Appellant's pleas that the measures granted</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Transport- og Boligministeriet (Repræsenteret ved Kammeradvokaten)</p> <p>Til orientering: Miljø- og Fødevareministeriet Energistyrelsen</p>	Mundtlig forhandling	26.11.20

	to A/S Femern Landanlæg constitute aid; that the Hinterland Connections costs do not constitute eligible costs for the compatibility of the aid granted to Femern A/S; that the measures granted to Femern A/S do not have an incentive effect; that the counterfactual analysis is unlawful; that the measures granted to Femern A/S do not cause undue distortion of competition. 2. Order the Respondent to pay its own costs and the costs of the Appellant.			
T-378/20	Ryanair mod Kommissionen <u>Emne:</u> Den danske stats kompensation for skade som følge af COVID-19 udbruddet til SAS (statsstøtte) <u>Påstande:</u> — Europa-Kommissionens afgørelse (EU) af 15. april 2020 om statsstøtte SA.56795 annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Finansministeriet (Repræsenteret ved Kammeradvokaten) Til orientering: Transport- og Boligministeriet	Mundtlig forhandling	27.11.20

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Proces skridt	Dato
C-147/19	Atresmedia Corporación de Medios de Comunicación 1. Omfatter begrebet »reproduktion af et fonogram, der er udgivet i kommercielt øjemed«, som omhandlet i artikel 8, stk. 2, i direktiv 92/100 og direktiv 2006/115 en reproduktion af et fonogram, der er udgivet i kommercielt øjemed, i en audiovisuel optagelse, som indeholder en optagelse af et audiovisuelt værk? 2. Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, er et selskab, der udøver tv-radiospredningsvirksomhed – og som i forbindelse med enhver overføring til almenheden anvender en audiovisuel optagelse, der indeholder en optagelse af et kinematografisk eller andet audiovisuelt værk, hvor et fonogram, der er udgivet i kommercielt øjemed, er blevet reproduceret – da forpligtet til at betale et rimeligt, samlet vederlag i henhold til artikel 8, stk. 2, i de nævnte direktiver?	Kulturministeriet	Dom	18.11.20
C-463/19	Syndicat CFTC du personnel de la Caisse primaire d'assurance maladie de la Moselle Skal direktiv 2006/54/EF, sammenholdt med artikel 8 og artikel 157 TEUF, de generelle EU-retlige principper om ligebehandling og om forbud mod forskelsbehandling samt artikel 20, artikel 21, stk. 1, og artikel 23 i EU's charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at direktivet fra sit saglige anvendelsesområde udelukker bestemmelserne i artikel 46 i den franske nationale kollektive overenskomst for	Beskæftigelsesministeriet	Dom	18.11.20

	socialsikringsinstitutionerne, som forbeholder kvindelige ansatte i de nævnte institutioner, som selv passer deres børn, ret til en orlov i tre måneder med halv løn eller en orlov i halvanden måned med fuld løn og en orlov i et år uden løn efter barselsorloven?			
C-519/19	Passenger Rights spółka akcyjna w Warszawie Skal artikel 2, litra b), artikel 3, stk. 1 og 2, samt artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler og artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område fortolkes således med hensyn til vurderingen af gyldigheden af en værnetingsaftale, at den omstændighed, at der ikke foreligger kontraktvilkår, der har været genstand for individuel forhandling, samt at der er tale om urimelige kontraktvilkår, der udspringer af en værnetingsklausul, også kan påberåbes af den endelige køber af en fordring, der er erhvervet efter en overdragelse fra en forbruger, selv om køberen ikke selv har status som en forbruger?	Transport- og Boligministeriet	Dom	18.11.20
C-544/19	ECOTEX BULGARIA Første spørgsmål: Skal artikel 63 TEUF fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national ordning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter betalinger i indlandet på 10 000 BGN eller derover kun må foretages via bankoverførsel eller indbetaling på en betalingskonto, og som begrænser kontantbetalinger af udbytte hidrørende fra ikke-udloddet overskud på 10 000 BGN eller derover? Såfremt artikel 63 TEUF ikke er til hinder for en sådan ordning, spørges: Er en sådan begrænsning begrundet i formålene med direktiv (EU) 2015/849? Andet spørgsmål: Skal artikel 2, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/849 henses til sjette betragtning hertil og direktivets artikel 4 og 5 fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for en generel national retsforskrift som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter betalinger i indlandet på 10 000 BGN eller derover kun må foretages via bankoverførsel eller indbetaling på en betalingskonto, og som ikke sonderer på grundlag af personen og grunden til kontantbetalingen og i denne forbindelse samtidig omfatter alle kontantbetalinger mellem fysiske og juridiske personer? 1) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: Tillader artikel 2, stk. 1, nr. 3, litra e), i direktiv (EU) 2015/849 henses til sjette betragtning hertil og direktivets artikel 4 og 5, at medlemsstaterne fastsætter yderligere generelle begrænsninger for brugen af kontanter i indlandet i en national retsforskrift som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter kontantbetalinger i indlandet på 10 000 BGN eller derover kun må foretages via bankoverførsel eller indbetaling på en betalingskonto, når grunden til kontantbetalingen er »ikke-udloddet overskud« (udbytte)? 2) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: Tillader artikel 2, stk. 1, nr. 3, litra e), i direktiv (EU) 2015/849 henses til sjette betragtning hertil og direktivets artikel 5, at medlemsstaterne fastsætter begrænsninger for kontantbetalinger i en national retsforskrift som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter betalinger i indlandet på 10	Erhvervsministeriet	GA	18.11.20

	<p>000 BGN eller derover kun må foretages via bankoverførsel eller indbetaling på en betalingskonto, når tærsklen er lavere end 10 000 EUR?</p> <p>Tredje spørgsmål: Skal artikel 58, stk. 1, og artikel 60, stk. 4, i direktiv (EU) 2015/849 henses til artikel 49, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at bestemmelserne er til hinder for en national retsforordning som den i hovedsagen omhandlede, der foreskriver en fast størrelse af administrative sanktioner vedrørende overtrædelser af begrænsningerne af kontantbetalinger og ikke tillader en differentieret fastsættelse, der tager hensyn til de konkrete relevante omstændigheder?</p> <p>1) Såfremt dette spørgsmål besvares således, at artikel 58, stk. 1, og artikel 60, stk. 4, i direktiv (EU) 2015/849 henses til artikel 49, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ikke er til hinder for en national retsforordning som den i hovedsagen omhandlede, der foreskriver en fast størrelse af administrative sanktioner vedrørende overtrædelser af begrænsningerne af kontantbetalinger, skal artikel 58 og artikel 60, stk. 4, i direktiv (EU) 2015/849 da, henses til effektivitetsprincippet og retten til effektive retsmidler i henhold til artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at bestemmelserne er til hinder for en national retsforordning som den i hovedsagen omhandlede, som begrænser domstolskontrollen, når denne retsforordning ikke tillader, at retten i tilfælde af, at der anlægges søgsmål [til prøvelse af den pålagte sanktion], fastsætter en administrativ sanktion vedrørende overtrædelser af begrænsningerne af kontantbetalinger, der er rimelig i forhold til de konkrete relevante omstændigheder, og som er lavere end den fastsatte minimumsstørrelse?</p>			
C-663/18	<p>B S et C A</p> <p>Skal forordning nr. 1307/2013 og nr. 1308/2013 samt princippet om varenes frie bevægelighed fortolkes således, at de ved bekendtgørelse af 22. august 1990 indførte undtagelsesbestemmelser, hvorefter dyrkning, industriel anvendelse og markedsføring af hamp skal begrænses til plantens fibre og frø, fastsætter en restriktion, der er i strid med fællesskabsretten?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Lægemiddelstyrelsen	Dom	19.11.20
C-238/19	<p>Bundesamt für Migration und Flüchtlinge</p> <p>1. Skal artikel 9, stk. 2, litra e), i direktiv 2011/95/EU fortolkes således, at det »at nægte at gøre militærtjeneste i en konflikt« ikke kræver, at den berørte person har nægtet at gøre militærtjeneste i en formaliseret nægtelsesprocedure, når lovgivningen i hjemlandet ikke hjemler en ret til at nægte at gøre militærtjeneste?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Beskytter artikel 9, stk. 2, litra e), i direktiv 2011/95/EU med udtrykket »at nægte at gøre militærtjeneste i en konflikt« også personer, der efter udløbet af en udsættelse af militærtjenesten ikke stiller sig til rådighed for hjemlandets militære forvaltning og undtager sig en tvangsindkaldelse ved at flygte?</p> <p>3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 9, stk. 2, litra e), i direktiv 2011/95/EU fortolkes således, at militærtjenesten for en værnepligtig, der ikke ved, hvor han fremadrettet vil blive indsat i militærtjeneste, alene af denne grund direkte eller indirekte »ville omfatte forbrydelser eller</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	19.11.20

	<p>handlinger, der falder inden for anvendelsesområdet af udelukkelsesgrundene i artikel 12, stk. 2«, eftersom hjemlandets væbnede styrker gentagne gange og systematisk begår sådanne forbrydelser eller handlinger ved brug af værnepligtige?</p> <p>4. Skal artikel 9, stk. 3, i direktiv 2011/95/EU fortolkes således, at der også i tilfælde af en forfølgelse som omhandlet i artikel 9, stk. 2, litra e), i direktiv 2011/95/EU i henhold til artikel 2, litra d), i direktiv 2011/95/EU skal være en sammenhæng mellem de i artikel 10 i direktiv 2011/95/EU nævnte grunde og forfølgelse i henhold til artikel 9, stk. 1 og 2, i direktiv 2011/95/EU eller den manglende beskyttelse mod en sådan forfølgelse?</p> <p>5. Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende: Foreligger der en sammenhæng som omhandlet i artikel 9, stk. 3, sammenholdt med artikel 2, litra d), i direktiv 2011/95/EU, mellem forfølgelse på grund af retsforfølgning eller straf for at nægte at gøre militærtjeneste og forfølgelsesgrunden alene af den grund, at retsforfølgningen eller straffen er relateret til nægtelsen?</p>			
C-388/19	<p>Autoridade Tributária e Aduaneira</p> <p>Skal bestemmelserne i artikel 12, 56, 57 og 58 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab [nu artikel 18, 63, 64 og 65 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde] fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som den i denne sag omhandlede (artikel 43, stk. 2, i lov om beskatning af fysiske personers indkomst, vedtaget ved lovdekret nr. 442-A/88 af 30.11.1988, som affattet ved lov nr. 109-B/2001 af 27.12.2001), med de ændringer, som er indført ved lov nr. 67-A/2007 af 31. december 2007 ved indsættelsen af stk. 7 og 8 (nu stk. 9 og 10) i lovens artikel 72, med henblik på at muliggøre, at avancer ved salg af fast ejendom beliggende i en medlemsstat (Portugal) foretaget af en person, som er hjemmehørende i en anden EU-medlemsstat (Frankrig), efter valg ikke pålægges en større skattebyrde end den, der for samme form for transaktion ville blive pålagt avancer, som realiseres af en person, der er hjemmehørende i den stat, hvori den faste ejendom er beliggende?</p>	Skatteministeriet	GA	19.11.20
C-454/19	<p>Staatsanwaltschaft Heilbronn</p> <p>a) Skal den primære og/eller sekundære EU-ret, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF, som giver unionsborgere og deres familiemedlemmer en omfattende til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, fortolkes således, at den også omfatter nationale straffebestemmelser?</p> <p>b) Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende: Er fortolkningen af den primære og/eller sekundære EU-ret til hinder for anvendelsen af en national straffebestemmelse, hvorefter det er strafbart at tilbageholde et barn fra dets værge i udlandet, når bestemmelsen ikke sonderer mellem, om det drejer sig om medlemsstater i Den Europæiske Union eller tredjelande?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet Social- og Indenrigsministeriet	Dom	19.11.20
C-900/19	<p>One Voice et Ligue pour la protection des oiseaux</p> <p>1 - Skal bestemmelserne i artikel 9, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 fortolkes således, at de er til hinder for, at medlemsstaterne tillader brug af midler, indretninger eller metoder til fangst eller drab, der selv minimalt og strengt midlertidigt, kan føre til bifangster? Hvilke kriterier skal der i givet fald – navnlig henset til andelen eller det begrænsede omfang af disse bifangster, til den omstændighed, at denne</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	19.11.20

	<p>fangstmetode i princippet ikke er dødelig og til forpligtelsen til at sætte de arter, som er fanget utilsigtet, fri, uden at der forårsages alvorlig skade på dem – anvendes ved bedømmelsen af, om det kriterium om selektivitet, der er fastsat i disse bestemmelser, er opfyldt?</p> <p>2 - Skal direktivet af 30. november 2009 fortolkes således, at formålet om at bevare brugen af metoder og midler til fuglejagt, som bygger på skik og brug, til rekreative formål – for så vidt som alle de andre betingelser, der i artikel 9, stk. 1, litra c), er fastsat for, at en sådan undtagelse finder anvendelse, er opfyldt – kan begrunde, at der ikke findes nogen anden tilfredsstillende løsning i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 9, stk. 1, hvilket således gør det muligt at fravige det princip om forbud mod disse jagtmetoder og -midler, der er fastsat i direktivets artikel 8?</p>			
C-225/19 og C-226/19	<p>Minister van Buitenlandse Zaken m.fl.</p> <p>1. Er en klagesag som omhandlet i visumkodeksens artikel 32, stk. 3, vedrørende en endelig afgørelse om afslag på visum af den grund, der omhandles i visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a), nr. vi), et effektivt retsmiddel som omhandlet i artikel 47 i EU's charter om grundlæggende rettigheder under følgende omstændigheder:</p> <ul style="list-style-type: none"> - i begrundelsen for afgørelsen har medlemsstaten anført: »De anses af en eller flere medlemsstater for at udgøre en trussel mod den offentlige orden, indre sikkerhed eller folkesundhed, som defineret i Schengengrænsekodeksens artikel 2, nr. 19, henholdsvis 21, eller mod en eller flere medlemsstaters internationale forbindelser« - hverken i afgørelsen eller under klagesagen anfører medlemsstaten, hvilken særlig eller hvilke særlige af de i visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a), nr. vi, nævnte fire grunde, der gøres gældende mod ansøgeren - under klagesagen anfører medlemsstaten ikke andre nærmere materielle oplysninger eller nogen støtte for den eller de grunde, der ligger til grund for indsigelsen fra den anden medlemsstat (eller de andre medlemsstater)? <p>2. Er der under de i spørgsmål 1 beskrevne omstændigheder tale om god forvaltning som omhandlet i artikel 41 i EU's charter om grundlæggende rettigheder, særligt når henses til forvaltningens pligt til at begrunde sine afgørelser?</p> <p>3.a. Skal spørgsmål 1 og 2 besvares anderledes, såfremt medlemsstaten i den endelige afgørelse om visum henviser til en eksisterende og tilstrækkelig tydeligt angivet mulighed i den anden medlemsstat for at indlede en klagesag mod den ved navns nævnelse anførte ansvarlige myndighed i den anden medlemsstat (eller de andre medlemsstater), som har indgivet den i visumkodeksen artikel 32, stk. 1, litra a), nr. vi), omhandlede indsigelse, og hvorunder afslagsgrunden kan behandles?</p> <p>3.b. Kræves det for en bekræftende besvarelse af spørgsmål 1 i forbindelse med spørgsmål 3.a., at afgørelsen i en klagesag mod den medlemsstat, der har truffet den endelige afgørelse, udsættes, indtil ansøgeren har haft lejlighed til at anvende klagemuligheden i den anden medlemsstat (eller de andre medlemsstater), og såfremt ansøgeren gør brug af denne mulighed, at den endelige afgørelse er truffet i denne klagesag?</p> <p>4. Har det for besvarelsen af spørgsmålene nogen betydning, om den myndighed, der i medlemsstaten (eller i medlemsstaterne) har fremsat indsigelse mod, at der udstedes</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	24.11.20

	visum, kan gives lejlighed til at indtræde i klagesagen mod den endelige afgørelse om visum som den anden modpart, og herved kan få lejlighed til at underbygge den eller de grunde, som indsigelsen støttes på?			
C-510/19	<p>Openbaar Ministerie</p> <p>1.1. Er udtrykket »judiciel myndighed« som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 2, et selvstændigt EU-retligt begreb?</p> <p>1.2. Såfremt spørgsmål 1.1. besvares bekræftende, på grundlag af hvilke kriterier kan det da afgøres, om en myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat er en sådan judiciel myndighed og den af denne myndighed fuldbyrdede europæiske arrestordre følgelig en retsafgørelse?</p> <p>1.3. Såfremt spørgsmål 1.1. besvares bekræftende, er den nederlandske anklagemyndighed, nærmere bestemt anklagemyndighedens repræsentant, da omfattet af begrebet judiciel myndighed som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 2, og er den af denne myndighed fuldbyrdede europæiske arrestordre følgelig en retsafgørelse?</p> <p>1.4. Såfremt spørgsmål 1.3. besvares bekræftende, kan det da accepteres, at en første overgivelse bedømmes af en judiciel myndighed, nærmere bestemt Overleveringskamer te Amsterdam (overgivelsesafdelingen, Amsterdam) i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 15, hvorved bl.a. den retsundergivnes ret til at blive hørt og dennes søgsmålsadgang respekteres, mens en supplerende overgivelse i henhold til rammeafgørelsens artikel 27 er overdraget til en anden myndighed, nemlig anklagemyndighedens repræsentant, hvorved den retsundergivne hverken er sikret en ret til at blive hørt eller har søgsmålsadgang, således at der uden rimelig grund opstår en åbenbar mangel på indre sammenhæng i rammeafgørelsen?</p> <p>1.5. Såfremt spørgsmål 1.3. og 1.4. besvares bekræftende, skal rammeafgørelsens artikel 14, 19 og 27 da fortolkes således, at en anklagemyndighed, der handler som fuldbyrdende judiciel myndighed, først og fremmest skal respektere den retsundergivnes ret til at blive hørt og dennes søgsmålsadgang, før der kan gives tilladelse til retsforfølgelse, domfældelse eller fængsling af en person med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning på grund af et strafbart forhold, der er begået før dennes overgivelse i henhold til en europæisk arrestordre, men som ikke er det strafbare forhold, for hvilket denne søges overgivet?</p> <p>2. Er anklagemyndighedens repræsentant i arrondissementsparket Amsterdam (anklagemyndigheden i Amsterdam retskreds), der handler til gennemførelse af artikel 14 i den nederlandske lov af 29. april 2004 om gennemførelse af Rådet for Den Europæiske Unions rammeafgørelse om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (lov om overgivelse), den fuldbyrdende judicielle myndighed som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 2, som har overgivet den eftersøgte person, og som kan give samtykke i henhold til rammeafgørelsens artikel 27, stk. 3, litra g), og stk. 4?</p>	Justitsministeriet	Dom	24.11.20
C-49/19	<p>Europa-Kommissionen mod Den Portugisiske Republik</p> <p>— Det fastslås, at Republikken Portugal har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13, stk. 3, i og bilag IV, del B, til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i</p>	Energistyrelsen	Dom	25.11.20

	forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet), idet den har fastsat et ekstraordinært bidrag for deleordningen for finansieringen af nettoomkostningerne ved forsyningspligten fra 2007, indtil den leverandør eller de leverandører, der udvælges i henhold til artikel 99, stk. 3, i lov nr. 5/2004, påbegynder leveringen af forsyningspligtigheden, som fastsat i artikel 17 og 18 i lov nr. 35/2012 om udligningsfonden. — Republikken Portugal tilpligtes at betale sagsomkostningerne.			
C-372/19	SABAM Skal artikel 102 TEUF, eventuelt sammenholdt med artikel 16 i direktiv 2014/26/EU om kollektiv forvaltning af ophavsret og beslægtede rettigheder samt multiterritoriale licenser for rettigheder til musikværker med henblik på onlineanvendelse i det indre marked fortolkes således, at der er tale om misbrug af en dominerende stilling, hvis et selskab, der forvalter ophavsrettigheder, og som i en medlemsstat har et faktisk monopol, over for arrangører af musikeventer anvender en model for vederlag for retten til overføring af musikværker til almenheden, der blandt andet er baseret på omsætningen, 1. og som bygger på en fast tarif med trin i stedet for en tarif, der (ved hjælp af tidssvarende tekniske hjælpemidler) tager hensyn til den præcise andel af musik fra forvaltningsselskabets repertoire, der afspilles under eventet, 2. og som lader licensvederlagene afhænge af eksterne faktorer såsom blandt andet prisen for adgang, prisen på mad og drikkevarer, budgettet til kunstnerne for deres optræden og budgettet til andre elementer, såsom dekorationer?	Kulturministeriet	Dom	25.11.20
C-795/19	Tartu vangla Skal artikel 2, stk. 2, sammenholdt med artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, hvorefter en hørenedsættelse, der overskrider den foreskrevne norm, udgør en absolut hindring for en ansættelse som fængselstjenestemand og anvendelse af korrigerende hjælpemidler med henblik på vurderingen af opfyldelsen af kravene til høreevnen ikke er tilladt?	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	25.11.20
C-799/19	Sociálna poisťovňa 1. Skal artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF af 22. oktober 2008 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens fortolkes således, at begrebet »tilgodehavender, der hidrører fra arbejdsaftaler« også omfatter en godtgørelse for ikke-økonomisk skade, der er lidt som følge af den ansattes død efter en arbejdsulykke? 2. Skal artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF af 22. oktober 2008 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens fortolkes således, at en arbejdsgiver, som har været genstand for en anmodning om tvangsfuldbyrdelse af et krav, tilkendt i henhold til en retsafgørelse om godtgørelse af ikke-økonomisk skade, der er lidt som følge af den ansattes død efter en arbejdsulykke, anses for insolvent også i den situation, hvor fordringen i tvangsfuldbyrdelsesproceduren anses for uerholdelig som følge af, at arbejdsgiveren ikke råder over nogen midler?	Beskæftigelsesministeriet	Dom	25.11.20

T-166/19	<p>Bronckers mod Kommissionen</p> <p>Påstande: —Kommissionens afgørelse af 10. januar 2019 i medfør af forordning (EF) nr. 1049/2001, hvorved den gav afslag på sagsøgerens genfremsatte begæring om aktindsigt i dokumenter, der nævnes i referaterne fra det blandede udvalg vedrørende spiritus, nedsat i henhold til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og De Forenede Mexicanske Stater om gensidig anerkendelse og beskyttelse af betegnelser inden for spiritussektoren, annulleres.</p> <p>—Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder de af sagsøgeren afholdte omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	25.11.20
C-815/18	<p>Federatie Nederlandse Vakbeweging</p> <p>1. Skal Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser (EFT 1997, L 18, s. 1, herefter »udstationeringsdirektivet«) fortolkes således, at det også finder anvendelse på en arbejdstager, der er beskæftiget som chauffør i forbindelse med international vejtransport og således udfører sit arbejde i mere end en medlemsstat?</p> <p>2(a). Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, på grundlag af hvilket kriterium eller ud fra hvilke synspunkter skal det da afgøres, om en arbejdstager, der er beskæftiget som chauffør i forbindelse med international vejtransport, er udstationeret »på en medlemsstats område« som omhandlet i udstationeringsdirektivets artikel 1, stk. 1 og 3, og om denne arbejdstager »i en bestemt periode udfører arbejde på en anden medlemsstats område end den, hvor arbejdstageren sædvanligvis udfører sit arbejde« som omhandlet i udstationeringsdirektivets artikel 2, stk. 1?</p> <p>2(b). Har det ved besvarelsen af spørgsmål 2(a) nogen betydning, og i bekræftende fald hvilken, at den virksomhed, der udstationerer den i spørgsmål 2(a) omhandlede arbejdstager, er forbundet – eksempelvis i koncernsammenhæng – med den virksomhed, som arbejdstageren er udstationeret til?</p> <p>2(c). Såfremt den i spørgsmål 2(a) omhandlede arbejdstagers arbejde delvist består i cabotagettransport – dvs. transport, der udelukkende foretages i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor arbejdstageren sædvanligvis udfører sit arbejde – må denne arbejdstager da for denne del af beskæftigelsen under alle omstændigheder anses for at arbejde midlertidigt i den førstnævnte medlemsstat? I bekræftende fald gælder der herved en undergrænse eksempelvis i form af en minimumsperiode pr. måned, hvor cabotagettransporten finder sted?</p> <p>3(a). Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, hvorledes skal begrebet »kollektive aftaler [...], der finder generel anvendelse« som omhandlet i udstationeringsdirektivets artikel 3, stk. 1, og stk. 8, første afsnit, fortolkes? Er der tale om et selvstændigt EU-retligt begreb, og er det således tilstrækkeligt, at de i udstationeringsdirektivets artikel 3, stk. 8, første afsnit, omhandlede betingelser er opfyldt i faktisk henseende, eller kræver disse bestemmelser også, at det er fastslået, at den kollektive arbejdsaftale finder generel anvendelse i henhold til national ret?</p> <p>3(b). Såfremt en kollektiv arbejdsaftale ikke kan betragtes som en aftale, der finder generel anvendelse som omhandlet i udstationeringsdirektivets artikel 3, stk. 1 og stk. 8, første afsnit,</p>	Beskæftigelsesministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Transport – og Boligministeriet Moderniseringsstyrelsen	Dom	01.12.20

	er artikel 56 TEUF da til hinder for, at en virksomhed, der er etableret i en medlemsstat, og som udstationerer en arbejdstager på en anden medlemsstats område, i henhold til en kontrakt er forpligtet til at efterkomme bestemmelserne i en sådan kollektiv arbejdsaftale, der gælder i den sidstnævnte medlemsstat?			
C-826/19	<p>Austrian Airlines</p> <p>1) Skal artikel 8, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til lufthavnspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (forordning (EF) nr. 261/2004) fortolkes således, at den skal anvendes på to lufthavne, der begge befinder sig i umiddelbar nærhed af en bykerne, men hvoraf kun den ene er beliggende i byregionen, hvorimod den anden er beliggende i nabodelstaten?</p> <p>2) Skal artikel 5, stk. 1, litra c), artikel 7, stk. 1, og artikel 8, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004 fortolkes således, at der i tilfælde af landing i en anden bestemmelseslufthavn i samme by, i samme byområde eller samme region består en ret til kompensation som følge af aflysning af flyvningen?</p> <p>3) Skal artikel 6, stk. 1, artikel 7, stk. 1, og artikel 8, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004 fortolkes således, at der i tilfælde af landing i en anden lufthavn i samme by, i samme byområde eller samme region består en ret til kompensation som følge af lang forsinkelse?</p> <p>4) Skal artikel 5, 7 og 8, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004 fortolkes således, at forsinkelsen ved efterprøvelsen af, om en passager har lidt et tab af tid på tre timer eller mere som omhandlet i EU-Domstolens dom af 19. november 2009 i de forenede sager C-402/07 og C-432/07, Sturgeon m.fl., skal beregnes således, at det afgørende er landingstidspunktet i den anden bestemmelseslufthavn, eller er det afgørende det tidspunkt, hvor der gennemføres transport til den bestemmelseslufthavn, som reservationen oprindeligt gjaldt for, eller til et andet nærliggende bestemmelsested efter aftale med passageren?</p> <p>5) Skal artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004 fortolkes således, at et luftfartsselskab, der gennemfører flyvninger som led i en flyrotation, kan påberåbe sig en hændelse, der er indtrådt i tredjesidste led inden den berørte flyvning, konkret en reduktion af antallet af indflyvninger som følge af uvejr?</p> <p>6) Skal artikel 8, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004 fortolkes således, at luftfartsselskabet i tilfælde af [org. s. 3] landing i en anden bestemmelseslufthavn skal tilbyde transport til et andet sted på eget initiativ, eller påhviler det passageren at anmode om en sådan transport?</p> <p>7) Skal artikel 7, stk. 1, artikel 8, stk. 3, og artikel 9, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 261/2004 fortolkes således, at passageren har ret til kompensation som følge af tilsidesættelsen af de i artikel 8 og 9 fastsatte forpligtelser til at tilbyde bistand, forplejning og indkvartering?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Transport- og Boligministeriet	GA	02.12.20
C-72/19 P	<p>Saleh Thabet m. fl. mod Rådet (appel)</p> <p>—Den appellerede dom ophæves.</p> <p>—Domstolen træffer endelig afgørelse i sagen og annullerer de omtvistede retsakter, for så vidt som de vedrører appellanterne.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	03.12.20

	<p>—Subsidiært hjemvises sagen til Retten med henblik på, at denne kan træffe afgørelse i overensstemmelse med Domstolens retlige bedømmelse.</p> <p>—Rådet tilpligtes at betale appellanternes omkostninger i sagen for Domstolen og Retten.</p>			
C-145/19 P	<p>Mubarak mod Rådet (appel)</p> <p>1. Den appellerede dom ophæves.</p> <p>2. Domstolen træffer endelig afgørelse i sagen og annullerer de anfægtede retsakter, for så vidt som disse finder anvendelse på appellanten.</p> <p>3. Subsidiært hjemvises sagen til Retten, således at denne kan træffe afgørelse i overensstemmelse med Domstolens retlige bedømmelse.</p> <p>4. Rådet tilpligtes at betale appellantens sagsomkostninger for Domstolen og Retten.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	03.12.20
C-352/19 P	<p>Région de Bruxelles-Capitale mod Kommissionen (appel)</p> <p>—Kendelsen af 28. februar 2019 (T-178/18) ophæves.</p> <p>—Der træffes afgørelse om formaliteten i det annullationssøgsmål, som Région de Bruxelles-Capitale har anlagt til prøvelse af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/2324 af 12. december 2017 om fornyelse af godkendelsen af aktivstoffet glyphosat, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler, og om ændring af bilaget til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 540/2011; i øvrigt hjemvises sagen til Retten.</p> <p>—Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne i begge instanser.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	03.12.20
C-470/19	<p>Friends of the Irish Environment</p> <p>Er kontrol med aktindsigt i sagsakter i sager, hvor der er afsagt endelig dom, hvor fristen for appel er udløbet, og der ikke verserer en appel eller er fremsat en anmodning om genoptagelse, men hvor genoptagelse under særlige omstændigheder er mulig, udøvelse af dømmende myndighed som omhandlet i artikel 2, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF af 28. januar 2003 om offentlig adgang til miljøoplysninger og om ophævelse af Rådets direktiv 90/313/EØF?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	03.12.20
C-559/19	<p>Europa-Kommissionen mod Kongeriget Spanien</p> <p>Påstande: —Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger, sammenholdt med direktivets artikel 1, litra a), og punkt 2.1.2 i bilag V hertil, direktivets artikel 5, sammenholdt med punkt 2.2 i bilag II hertil, samt direktivets artikel 11, stk. 1, artikel 11, stk. 3, litra a), c) og e), og artikel 11, stk. 4, idet det ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at forebygge forringelsen af tilstanden af grundvandsforekomsterne i området Doñana, da det ikke foretog en yderligere karakterisering af de forekomster, som udgør en risiko, ligesom det ikke fastlagde de nødvendige foranstaltninger, og idet det i indsatsprogrammet for vandområdeplanen for vandområdet Guadalquivir ikke indførte de grundlæggende og supplerende, passende foranstaltninger.</p> <p>— Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 2, sammenholdt med artikel 7, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, idet det ikke</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Energistyrelsen	GA	03.12.20

	<p>har vedtaget de foranstaltninger, der er egnede til at undgå forringelsen af de naturtyper og de levestederne for arter, for hvilke de her omtalte områder blev udpeget (ZEPA/LIC ES0000024 Doñana, ZEPA/LIC ES6150009 Doñana Norte y Oeste og ZEPA ES6150012 Dehesa del Estero og Montes de Moguer).</p> <p>—Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>			
C-767/19	<p>Europa-Kommissionen mod Kongeriget Belgien</p> <p>Påstande: —Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF (1) og til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/73/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 2003/55/EF (2), idet det ikke har foretaget en korrekt gennemførelse af følgende:</p> <p>—artikel 9, stk. 1, litra a), i både direktiv 2009/72/EF og 2009/73/EF,</p> <p>—artikel 37, stk. 4, litra a) og b), i direktiv 2009/72/EF og artikel 41, stk. 4, litra a) og b), i direktiv 2009/73/EF.</p> <p>—artikel 37, stk. 6, litra a), b) og c) og artikel 37, stk. 9, i direktiv 2009/72/EF samt artikel 41, stk. 6, litra a), b) og c), og artikel 41, stk. 9, i direktiv 2009/73/EF, og</p> <p>—artikel 37, stk. 10, i direktiv 2009/72/EF og artikel 41, stk. 10, i direktiv 2009/73/EF.</p> <p>—Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Energistyrelsen	Dom	03.12.20